

Szkółka

miedzielna

Módl się i pracuj, a będziesz szczęśliwy.

Leszno. — Niedziela Mięsopestna, dnia 7. Lutego 1847.

Religia.

Prawdziwa wiara jest ta, którą Pa-
pież rzymski z katolickimi
Biskupami opowiada.

Jeżelić zaś królestwo Jezusa Chry-
stusa, krwią Jego okupione, ostać się
ma przeciw bramom piekielnym aż do
skończenia świata, musi ono teraz
w dziewiętnastém stuleciu toż być kró-
lestwo, które On sam przed ośmnastkiem
wieków założył. Więc jeszcze teraz
w dziewiętnastém stuleciu musi mieć
prawych następców Świętych Aposto-
łów Jezusa Chrystusa, i prawego na-
stępcę Św. Piotra, i musi do dziś dnia
w jedności prawdy i miłości tak nie-
odmiennie świetném i nieomylném być,
jako było w ów czas, gdy je Pan Je-
zus Sam na ziemi założył.

Jednakowoż pomiędzy wszystkimi
duchownymi królestwy, czyli kościoła-
mi na ziemi, niemasz ani jednego, któ-
ryby sobie pochlebiać mógł, że ma pra-
wych następców Świętych Apostołów
Jezusa Chrystusa i oraz prawego na-
stępcę Św. Piotra, tylko jedyny rzymski,
katolicki, apostolski kościół.

Albowiem gdzież żył, gdzie uczył,

gdzie krew swoją przelał św. Piotr,
jeżeli nie w Rzymie? Gdzież spoczy-
wają święte szczątki tego książęcia
Apostołów Jezusa Chrystusa, jeżeli nie
w Rzymie? Gdzież więc jest prawy
następca onęj opoki, Piotra, któremu
klucze niebieskie powierzone są, jeżeli
nie w Rzymie?

Dzieje dokładnie dowodzą, że po-
wszechnie prawowierne chrześcijaństwo
zawsze tylko rzymskiego Biskupa za
prawego następcę św. Piotra miało.
Jeszcze za życia św. Jana Ewangie-
listy uspokoił św. Klemens, trzeci na-
stępca św. Piotra na apostolskiej stolicy
rzymskiej, spory Koryntczyków, chociaż
św. Jan Ewangelista w Efezie był; i
byliby Koryntczykowie spory swoje
przez tegoż Apostoła, rządzącego ko-
ściołem azyjskim, daleko łatwiej roz-
wiązać mogli, gdyby w Klemensie
rzymskim prawego następcę św. Piotra,
a przeto widzialnego naczelnika po-
wszechnego kościoła chrześcijańskiego,
nie upatrywali byli.

Od bezpośrednich uczniów aposto-
lskich jasne mamy wiadomości piśmienne,
że we ważnych sprawach kościelnych
zawsze od rzymskiego Biskupa, jako
prawego następcy św. Piotra, ostate-

cznego wyroku zasięgano. Do Rzymu poszedł z Azyi nawet św. Polikarp, uczeń św. Jana, w celu rozstrzygnięcia sporu względem uroczystości wielkanocej; — do Rzymu udał się św. Ireneusz w głównych sprawach kościoła gallikańskiego (francuzkiego); — do Rzymu obrócili się św. Cypryan, św. Atanazyusz, św. Chryzostom; a cóż mówi św. Augustyn o Rzymie? mówi: „wyszedł z Rzymu wyrok; rzecz rozstrzygnięta jest.“ Nawet najdawniejsze powszechnie Sobory kościelne z Rzymu potwierdzenia żądały, a trzeci Sobór powszechny nazywa Celestyna I., ówczesnego Biskupa rzymskiego, ojcem powszechnego kościoła. W tém się wszystkie powszechnie Sobory kościelne i wszyscy święci Ojcowie po całym chrześcijańskim świecie zgadzają, że w Rzymie jest apostołska stolica prawego następcy św. Piotra; i że każdy następca św. Piotra i Biskup rzymski też samą władzę rządzenia kościołem Bożym posiada, którą miał Piotr św.

Ci prawi następcy św. Piotra idą więc jeden za drugim w nieprzerwanym szeregu od śmierci św. Piotra aż do teraźniejszego Papieża Piusa Dziewiątego.

Nigdy to prawe następstwo przeciwtem nie było, nigdy ta święta stolica Piotrowa, wśród największych nawałności czasu i najstraszniejszych obalini wszech państw, nie zaginęła, ale owszem im mocniej duch świata z całą potęgą swoją, im bardziej duch odszczepieństwa i heretyctwa z całą zdradą swoją przeciw téj stolicy Piotrowej się podnosił i obalić ją usiłował, tém się świętniejszą i chwalebniejszą po wszystkie wieki okazywała, aby świat jak najjaśniej poznał, że Pan Jezus prawdziwy kościół swój na Piotrze założył nie-

wzruszony aż do skończenia świata, jako sam obiecał, mówiąc: „Tyś jest Piotr; a na tobie zbuduję kościół mój, a bramy piekielne nie przemogą go.“

Jako zaś rzymscy Biskupi czyli Papieże prawymi są następcami św. Piotra, tak też drudzy katolicy Biskupi prawymi są następcami drugich Apostołów Jezusowych. Jest bowiem w Piśmie świętém, że już za czasów apostołskich inszych pobożnych mężów na toż apostołstwo wybierano i poświęcano. Tak Apostołowie na apostołstwo poświęcili św. Pawła i Barnabę, poszcząc i modląc się, a ręce na nich kładąc. A św. Paweł na apostołstwo poświęcił św. Tymoteusza i Tytusa przez włożenie rąk na nich; — a do Starszych w Efezie mówi: „pilnujcie wszystkiój trzody, nad którą was Duch święty postanowił Biskupami, abyście zarządzili kościół Boży, którego nabył krwią swoją.“

Jako więc Apostołowie swoich prawych następców postanawiali i poświęcali, również i ci czynili, drugich prawych stanowiąc i poświęcając następców, których Biskupami czyli Pasterzami zwano, a tym sposobem prawi następcy Apostołów zachowali się w Biskupach aż do dnia dzisiejszego.

Otóż każdy rzetelny człowiek widzi, gdzie się w dziewiętnastym wieku prawe duchowne królestwo Jezusa Chrystusa na ziemi znajduje, które Pan i Mistrz nasz na tym świecie założył. Tam jest, gdzie od dziewiętnastu wieków prawi następcy św. Piotra i prawi następcy świętych Apostołów w ciągłym następstwie zostają, i gdzie ci prawi następcy świętych Apostołów z prawym następcą św. Piotra od dziewiętnastu wieków zawsze w tymże

duchu prawdy i miłości złączeni są, w którym duchu prawdy i miłości święci Apostołowie Jezusa Chrystusa z św. Piotrem, za pomocą Ducha św., zawsze w jedno święte towarzystwo skojarzeni byli. Lecz któż zarazem nie pozna, że na całym okręgu ziemi od dziewiętnastu wieków, to jest: od założenia duchownego królestwa Jezusowego na ziemi, jeden tylko rzymsko-katolicki kościół jest, który w Papieżu, czyli Biskupie rzymskim, upatruje prawego następcę św. Piotra, a w drugich Biskupach swoich, prawych następców drugich Apostołów świętych; którzy to katolicy Biskupi z rzymskim Papieżem dotychczas od dziewiętnastu wieków tym samym węzłem prawdy i miłości są połączeni, którym święci Apostołowie z św. Piotrem połączeni byli. A ten węzeł świętego połączenia Biskupów z Papieżem w jedno kojarzący, jest najpiękniejszym, najpewniejszym i najświętniejszym znamieniem prawego duchownego królestwa Jezusowego, to jest: Jego jedyne i prawego kościoła świętego i Jego prawych, aż do skończenia świata ciągle trwających Apostołów. Przetoż Jezus Chrystus mówił uczniom swoim: „po tém poznają wszyscy, żeście uczniami moimi, jeśli miłość mieć będziecie jeden ku drugiemu.“ A do Piotra z osobna rzekł: „Modliłem się za tobą, aby wiara twoja nie ustała; ty utwierdź braci twoich.“ A do Ojca niebieskiego modlił się, jako wyżej nadmieniono: „aby byli jedno, jako i my jedno jesteśmy.“

Jest więc rzeczą nad słońce jaśniejszą, że każdy Biskup z Papieżem i z drugimi Biskupami w prawdzie i miłości niepołączony, słusznie miany bywa za błędnika lub odszczepieńca. I

do prawdy! w świętym kościele Bożym od dziewiętnastu wieków zawsze tylko ci Biskupi za prawych następców św. Apostołów uchodzili, którzy z prawym następcą św. Piotra, to jest: z Papieżem, we wierze i miłości prawdziwie złączeni byli; drugich zawsze zwano albo błędnikami, (heretykami, kacerzami) albo odszczepieńcami (schizmatykami).

Wszyscy więc Biskupi katolicy, z Biskupem rzymskim połączeni, przez to połączenie stanowią tylko jedno święte towarzystwo, które się zowie apostolskim urzędem nauczającym, czyli kościołem nauczającym, o którym Jezus Chrystus mówi: „Kto kościoła nie słucha, niech ci będzie jako poganin i celnik. — Ja jestem z wami aż do skończenia świata. — Kto was słucha, mnie słucha; kto wami gardzi, mną gardzi.“ Ten to uczący kościół jest ów, o którym św. Paweł mówi, że jest filarem i utwierdzeniem prawdy, wybudowanym na fundamencie Apostołów i Proroków, gdzie głównym węgielnym kamieniem jest sam Jezus Chrystus. Ten kościół więc jest ów jedynie prawy, którego słuchać mamy, który we wyrokach swoich nieomylny jest i który nas omylić nie może, ponieważ bramy piekielne nie przemogą go, i Jezus Chrystus przy nim zostanie aż do skończenia świata. Dla tego też tylko ten człowiek jest prawdziwym chrześcjaninem, i słucha nieomylniej prawdy Bożej, słucha prawej nauki Jezusowej, słucha Jezusa Chrystusa samego, dotychczas przez Piotra i jego prawych Apostołów mówiącego, — który słucha rzymskiego Papieża i połączonych z nim katolickich Biskupów, to jest: który słucha nauczającego kościoła Jezusa Chrystusa. Kto zaś inaczej rozumie,

kto inaczej uczy, ten błędnik, heretyk jest, ponieważ jedynie prawdziwym, od Jezusa Chrystusa samego postanowionym, apostołskim urzędem nauczającym gardzi.

Rozmaitości.

Zamiast lisa złodziej.

Wypatrzył zimą borowy nie daleko swojej strzechy lisią ścieżkę. Że mu nie wolno było strzelać zwierzyny, a więc i flinty mieć w domu, kupił sobie od swego kolegi żelazo i zastawił na łapikurkę, a żelazo było nie małe, bo w nie dawnemi czasy i wilki łapano. Miał zaś ów borowy lepszą maciorę. Złodziej ją zwąchnął i przyszedł jednej nocy po nią. Że się jednak zapomniał zapoznać z psem podworzowym, nie udała mu się sprawa, ha, i zdradziła. Pies bowiem poczuwszy obcego człowieka przy chlewiku, zaczął głosem nacierać. Na ten hałas wypada

z domu borowy, a złodziej z podwórka i dalej w las. Ale nieborak stąpnął na samolówkę i rad nie rad musiał się podać borowemu. A ztąd jaka nauka? — Nie kraść, ale łapać sztuka.

Pewien szewc obrachował, że w Paryżu, od zaprowadzenia długich sukien, 320,000 par trzewików rocznie mniej potrzebują w tém mieście, aniżeli za dawniejszej mody, która nogę każdej Damy ukazywała.

Pewien włościanin za granicą dostał na targu za wołu nie najlepszego 40 zł. monetą konwencyjną. Ucieszony tém pokazał z żartu zwierzęciu te bankocetle, mówiąc: „Widzisz, te tobie winieniem.“ Woł muiemając, iż to jest co do żarcia, sięgnął po nie swym językiem i — połknął je jakby jakie łakotki. A tak biedny włościanin nie tylko postradał utargowane pieniądze, ale i wołu dostawić musiał temu, co go kupił.

Zeszyt pierwszy roku II^{go} pisma miesięcznego: *Kościół i Szkoła*, zawiera następujące artykuły:

Odezwa Redakcyi. — I. Rzeczy dotyczące się naukowości i wychowania: Jakich potrzeba środków, aby lud wykształcić praktycznie do jego powołania i zamiast licznych wiadomości rozwinąć w nim pojęcie moralnej i społecznej godności? Kilka słów o klęczeniu używaném jako karę szkolną i innych nadużyciach. O opieszłości pomiędzy dziećmi szkolnemi i jej środkach zaradczych. O kreaeyi ziemi. O formie i treści książki elementarnej dla szkół naszych. — II. Ważniejsze zdarzenia lub ustawy dotyczące się szkół: Przesiedlenia i odejścia katolickich nauczycieli w IV. ćwierćroczu roku 1846. Podwyższenie nauczycieli i rozesłanie kandydatów. Potwierdzenia nauczycieli. Miejsca otwarte. — III. Kronika literacka: Domowa zagroda. Rysy dziejów polskich w opowiadaniu powieściowém dla młodzieży napisał Józ Alex Starza. Przegląd dzieł naukowych: Elementarz polsko-niemiecki, A. R. Onderka. Świętej Teresy Droga do doskonałości, przełożył Michał Bochusz Szyszko. — IV. Rozmaitości. — V. Wiersze różne.

SZKÓŁKA NIEDZIELNA wychodzi, co tydzień pół arkusza, za umiarkowaną cenę rocznie złp. 4., półrocznie złp. 2. Wszystkie królewskie urzędy pocztowe i księgarnie przyjmują przedpłatę, i dostawiają Szkołkę co tydzień, bez podwyższenia ceny, Abonentom.